

Kiek daug visur šnekama apie „turėjimą“ ir „buvimą“!
 Žinoma, svarbiau „būti“. Siekimas „turėti“ paklaidina, sužlugdo, apnuodija. Ką gi, Viešpatie, aš „neturiu“. Man stinga daug ko: turiu galvoje būtiniausius dalykus. Tarkim, neturiu pinigų nupirkti sūnui vadovėlius, o jis taip noriai mokosi. Neturiu galimybių suteikti jam patogų būstą. O ypač man stinga ramybės, kad normaliai sulaukčiau mėnesio pabaigos.

Viešpatie, Tu gerai žinai: ir „neturėjimas“ žlugdo bei nuodija. Tu žinai mano nerimą. Mano troškimus ir baimes. Pyktį... Ir žinai: kad „būtum“, visų pirma reikia turėti, kas būtiniausia, nes sukūrei mane pažeidžiamą šalčio, troškulio ir alkio. Ir kol šaltis, alkis ir troškulys laikys mane po savo padu, nebus vietos niekam kitam, nes tik šventieji – aukštesniosios būtybės, išrinktieji – geba sielos poreikius iškelti aukščiau kūniškųjų. O aš nesu išrinktoji...

Todėl nesmerk manęs, Viešpatie, jei melsiu Tave, kad „turėčiau“ truputį daugiau. Tiek, kiek reikia. Taip man bus lengviau Tau dėkoti. Lengviau „būti“ dėl kitų, ko Tu iš manęs ir nori.

Yra ir tokių, kurie iš tikrųjų nieko neturi.

Jų atvaizdai, matomi per televizorių, pribloškia, atima žadą. Iš netikėtumo
aš pasijuntu bejėgė, jie be perspėjimo įsiveržia į visas širdies kerteles.

Vaikas, iš kurio likę vien oda ir kaulai, iš bado išsipūtusiu pilvu. Blausus,
negyvas motinos žvilgsnis. Arba nebyli pralaimėjęlių minia. Kančia už-
valdžiusi juos jiems patiems to nė nesuvokiant, tai natūrali jų būseną.

Nepatyrę nieko kito, jie jos nepripažįsta. Kartais netgi įstengia nusišypsoti
gyvenimui, tarsi stebėtų džiaugsmingą reginį ir nesuprastų skirtumo tarp to,
ką reiškia patirti ir tik stebėti džiaugsmą.

Aš patiriu džiaugsmą, Viešpatie. Nepadariau nieko, kad jo nusipelnyčiau:
vadinasi, nesu už jį atsakinga. Tačiau aš prisiimu atsakomybę – norėčiau,
kad tai žinotum – dėl visuotinio gėrio.

Įtrauk mane, Viešpatie, į šį darbą. Naudokis manimi. O kaip – ne mano
reikalas.

Kad per mane Tau žinomais takais gėris pasiektų tuos, kurie nepatyrė
džiaugsmo.

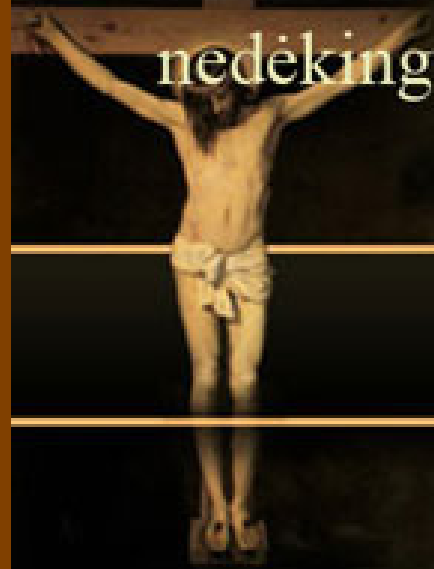
Yra tokių, kurie turi daug, tačiau to nežino.

Daugelis yra sveiki, tačiau paklausti, kaip laikosi, atsako: „Blogai!“, nes juos erzina nedidelis skausmelis.

Kiti turi daugybę pinigų, tačiau jaučiasi nelaimingi, nes galėtų turėti daugiau. Jau nekalbu apie akluosius: turiu galvoje tuos, kurie nemato, ką turi, ir kankinasi pavydėdami kitiems jų turto.

Yra apdovanotųjų visokiais gabumais, tačiau užuot juos panaudoję geriems tikslams, švaisto menkučiams dalykėliams. Yra ir tokių, kuriems nusišypso didžiulė sėkme, bet jie tik stebisi, kad neranda, ko ieško. Šitie yra vargšai, nes turi per mažai. Turi ir nežino, kad turi. Gyvena taip, tarsi neturėtų.

Meldžiuosi už juos, Viešpatie, kad netikėtai, staiga stebuklingai atvertum jiems akis. Kad parodytum jiems jų turtus. Kad kas nors jų gyvenime – įvykis ar susitikimas – pagaliau leistų jiems suvokti, ką jie turi... Nemanai, Viešpatie, kad jų dėkingumas – vienas vienintelis „ačiū“, nelauktas, netikėtas, dėl to dar karštesnis, įgytų nepaprastą svarbą, svorį ir vertę, atperkančią bet koki nedėkingumą?

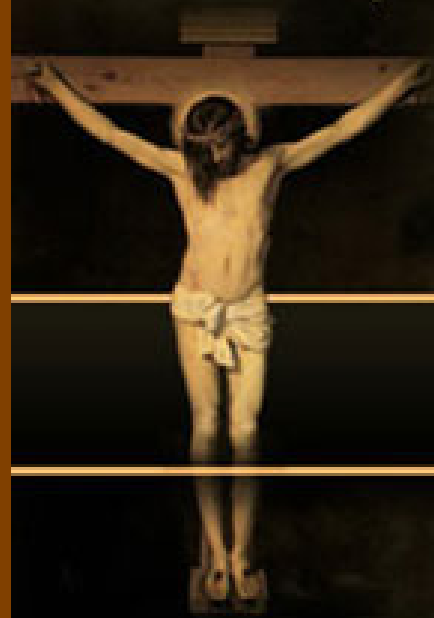
Aš taip gerai apie save manau, kad kartais nepastebiu, kokia šykšti esu. Ne, ne pinigų: jų atsiradus progai paaukoju. Nekaupiu. Nešykščiu.

Bet tai nereiškia, kad nesu šykštuolė. Esu šykšti savo laiko. Man regis, turiu jo pernelyg mažai, kad skirčiau kitiems.

Esu šykšti kantrybės. O taip, kantrybės tikrai turiu mažokai: tampu vis mažiau pakanti. Esu labai šykšti atjautos: man be galo sunku įsijausti į kito padėtį. Vos tik pajuntu, kad kas nors kenčia, burbteliu porą žodžių ir skubu pasišalinti.

Visų šių dalykų labiausiai šykščiu šalia esantiems. Tarsi artimiems žmonėms nereikėtų paramos. Tartum jie neturėtų teisės dėti vilčių į mane. Lyg jau paties menko mano artumo užtektų jiems paguosti. Taip, turimi tiesa, kad jiems aš mažai turiu ką duoti. Todėl, Viešpatie, reikia, kad man duotum daugiau: padaryk mane turtingą. Turtingą dosnumo ir dėmesio. Turtingą viso to, ko man stinga. Noriu daugiau, nes turiu labai mažai. Tik Tu gali užpildyti mano širdies tuštumą.

Maldauju, padaryk mane turtingą viso to, ko reikia meilei.

Ar atsiras norinčių pasimelsti už tuos, kuriems trūksta sąžinės? Jei atsiras, tegu prisideda prie manęs: kuo mūsų bus daugiau, tuo galingesnė bus malda.

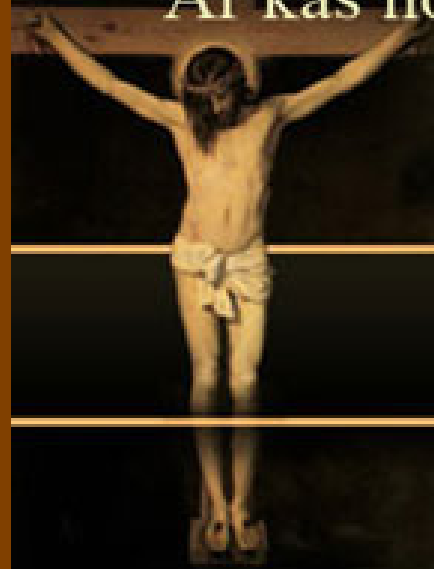
Kodėl reikia melstis už tuos, kurie neturi sąžinės?

Tiesą sakant, ją turi visi, tačiau daugelis laiko taip giliai paslėptą, kad atrodo, jog neturi. Ir kadangi, kad vėl ją aptiktum, būtina dėti milžiniškas pastangas, manau, kad verta už juos melstis: tegu jiems būna lengviau.

Kad numarintum sąžinę, visų pirma, reikia nuo kitų atsitverti aukščiausia siena, kad tavęs nepasiektų nė menkiausias kitų kančios šešėlis. Kuo siena nepralaidesnė ir tvirtesnė, tuo saugiau. Čia tai bent darbas! Betgi dar ne viskas. Kažkas vis tiek prasiskverbia pro sieną ir trikdo. Todėl reikia būti nepajudinamiems, bejausmiams, nepažeidžiamiems. Koks vargas!

Todėl mano – mūsų – malda yra tokia: išvaduok, Viešpatie, juos iš visų šitų vargų. Suvirpink ir išjudink tos gynybinės sienos pamatus, kad ji nuvirstų ant jų pačių ir kad tie, kurie ją pastatė, pasijustų bejėgiai ir nuogi, kad būtų pasiruošę – pagaliau! – priimti meilę ir visus jos iššūkius.

Ar kas nors norėtų su manimi pasimelsti už tuos vargšelius?

www.pakuonioparapija.lt